Fins on pot arribar Solidaritat o Sol-idaritat espanyola

written by Redacció Unilateral | 18 d'agost de 2021

Izquierda Castellana és un **partit d'esquerra i antifeixista, creat el 2004 a Segòvia, que està a favor del referèndum de Catalunya**. Aquest partit ha denunciat en un comunicat que el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, ha impulsat un procediment a l'Audiència Nacional per «extingir-lo» i il·legalitzar-lo.

El gobierno espanyol, que es vol vendre com "el més democràtic de la història", té **obcecació per vetar, censurar i il·legalitzar tots aquells partits polítics** que –independentment de l'abast i incidència política– **estan a favor d'un referèndum d'autodeterminació a Catalunya o, cosa que és el mateix, del "dret a decidir"; o aquells que es mostren partidaris dels indults als presos polítics sota la falsa denominació de *polítics presos*.** A més a més, dels partits dels Països Catalans manifestament nacionalistes, sobiranistes o independentistes, ens referim per exemple a Podem i a aquest partit territorial que sembla proscrit pel fet de no considerar "separatistes" els catalans o si més no per tenir dos dits de front més i considerar la situació de manera objectiva independent de tots els falsos testimonis, connotacions i mentides atribuïdes al poble català.

El **comunicat polític** publicat divendres passat al seu web: "*Declaración política ante el nuevo intento de ilegalización*" no té pèrdua, davant de l'impuls que el Ministerio del Interior impulsa un procedimiento en la Audiencia Nacional per a la seva extinció i de la qual en traduïm un fragment:

> ***“En esta ocasión, el Ministerio del Interior recurre a triquiñuelas administrativas, arguyendo que los estatutos de IzCa no se ajustan a los cambios introducidos por la reforma legislativa de la Ley Orgánica 3/2015, de 30 de marzo, de control de la actividad económico-financiera de los Partidos Políticos.***
>
> ***Resulta paradójico que una organización política que, como es el caso de IzCa, nunca en toda su historia solicitó ni percibió subvención económica alguna, se pretenda ilegalizar en función de ese tipo de razones, especialmente cuando la mayoría de los partidos políticos que incumplen ostensiblemente la normativa sobre tales cuestiones no son ni tan siquiera advertidos de tal posibilidad.”***

És obvi, doncs, que es tracta d’una **argúcia més dels tentacles de les clavegueres del govern espanyol** que volen callar i anul·lar tot rebuig a la política d’estat, que sembla que ho ha de justificar tot, i també a tots els “altres” perquè hi donin suport o no s’hi rebel·lin. En aquest sentit també convé recordar, com a fet més majoritari, la gran manifestació d’octubre del 2019 que es convocà a Madrid a favor del dret de Catalunya a decidir, concentració a favor de la llibertat dels presos polítics, i a favor dels fets del Primer d’Octubre de 2017. En aquest cas, amb l’”exemplar” detenció i empresonament de Dani Gallardo van voler *matar el tema,* que es diu. Les diferències d’opinió acostumen a anar vinculades a l’orientació política, a la comunitat autònoma de residència i al nivell d’estudis.

Quan ens referim al referèndum són menys els partits que aposten per aquesta opció, i que donaria compliment a la

Constitució amb un suport majoritari al Congrés dels Diputats, que, per altra banda, és gairebé impossible d'aconseguir ja que hi estan en contra els partits unionistes majoritaris. En el cas dels indults, el suport és superior perquè implica menys políticament parlant, i pot ser interpretat des de diferents vessants: hi ha els que hi veuen una utilitat electoralista i els que hi veuen una utilitat per a la "convivència" com a missatge de concòrdia i *bonisme,* un missatge de gràcia concedit pels governants totpoderosos adreçat a tota la societat espanyola; també per aquelles que veuen que el càstig ja és suficient … *Ni tant ni tan poc!* Això no obstant, el missatge que els venia com a punt de trobada o de partida per a "fer un país entre tots", és difícil de creure quan les accions no s'adiuen als fets o pretensions esgrimides. Podemos s'agafa sempre a la democràcia per justificar els seus suports i solidaritat: després del fracàs d'Iglesias, el suport a una consulta o referèndum cada vegada és més dèbil –ja que se'ls ha girat en contra– i, per molt bona intenció que hi posi Jaume Asens, pot servir com a eslògan que sempre queda bé: "Malgrat que no veuen possible un referèndum, Podem defensarà el dret a l'autodeterminació a la taula de diàleg".

L'aprovació per part d'ERC, Junts i la CUP **no és sinó l'acceptació** de fins aquí podem arribar o a veure què faran quan el fracàs de la taula de diàleg o el no fracàs porti conseqüències que no siguin les preteses sinó les contràries, tornar a un autonomisme encara més resignat, el vesteixin com el vesteixin. Esperem que el *sí* de partits com PNV, Más País, Compromís i el BNG poguessin anar més enllà del postureig o mesures insuficients pel cas català, que en el cas del País Basc s'han resolt en part.